

Touchdown

Jordan most

Henry a nyakamat csókolgatva ébreszt. Pislogva kinyitom a szemem, és látom, hogy a napfény beszűrődik a függönyök között. Egy hónapja megállás nélkül esik, fúj, és havazik. De ma nem. Jó ideje ez az első napsütéses reggel, ami azt jelenti, hogy végre kimehetünk egy kicsit passzolgatni. De majd csak azután, hogy Henry befejezi az ébresztgetésem.

Rám fekszik, meleg teste az enyémhez préselődik. Ez totál meglepetésként ér, de imádom. Kettőnk közül én szoktam előbb ébren lenni, általában azért, hogy elmenjek futni még a munka előtt. Henry nem korán kelő típus. Nem is értem, miért nem olyan melót keresett, ahol éjszaka dolgozhat, nappal meg aludhat, mint valami vámpír. Miközben a nyakamat harapdálja, felötlik bennem egy gondolat.

– Félig vámpír vagy? – kérdezem.

– Most az egyszer nem csinálhatnánk anélkül, hogy szóba kerülne valami fura téma? – teteti nevetve az arcát a nyakamba.

Az ujjaim hegyével végigsimítok a hátán, és áthúzom a fején a pólót.

– Ki mondta, hogy csinálunk bármit is?

– Én. Az a fajta vámpír vagyok, aki képes irányítani mások elméjét. – A csuklómnál fogva játékosan az ágyhoz szegez, és a homlokomnak dönti az övét. – Ami azt illeti, most is épp az elmédet irányítom. Szeretkezz velem, Woods! Kívánlak.

Hú, a vámpírok aztán tudják, hogy kell felébreszteni az embert.

Jordan most

Hogy még mitől olyan jó nap a mai? Attól, hogy nincsen semmi dolgunk. Henrynek szombatonként általában egyetemi meccsre vagy sulikba kell mennie. A Titans megfigyelőjeként rengeteget utazik Tennesseeben és a szomszédos államokban, hogy az egyetemek edzőivel beszéljen. Ez számára a tökéletes munka. Imád beszélgetni. Imádja a statisztikákat. Mindenekelőtt pedig imádja a focit.

Szombatonként többnyire én is elfoglalt vagyok. A Hundred Oaks focicsapatát edzem, de a srácok most csak súlyokat emelgetnek. A tavaszi edzőszezont majd csak márciusban kezdődik.

Henry és én a konyhaasztalnál ülünk, és reggelizünk. Ő a *Tennessean* és az *Atlanta Journal* sportrovatát olvassa, és közben megeszik két tányér gabonapelyhet. Folyton a tál oldalának koccintja a kanalát. Nagyon zavar, mert épp a naplómbe próbálok írni.

– Nem hagynád abba? – kérdezem, és közben leteszem a tollam, hogy játékosan a combjába csípjek.

Erre direkt a tálba ejti a kanalát, ami így még hangosabban csörömpöl. Mosolyogva a fejemet ingatom. Mi azok közé a párok közé tartozunk, akik az asztalnak ugyanazon az oldalán ülnek. Henry gabonapelyhes lehelettel felém hajol, és szenvedélyesen megcsókol.

– Mihez lenne ma kedved? – kérdezem.

– Egy kis időre át kell szaladnom a szüleimhez. Anya megkért, hogy javítsam meg a mennyezeti ventilátort.

– Izgi.

Egymásra mosolygunk. A ventilátorjavítás halálosan unalmasnak hangzik, de szeretünk így élni. Most már csaknem két éve együtt lakunk. „Bűnben éltek”, szokták mondogatni anyáink, miközben apáink morognak, és úgy tesznek, mintha nem hallották

volna, pedig ők sem helyeslik az együttélést. Ennek ellenére nagyon közel állunk egymáshoz. Henry szülei úgy kezelnek, mintha a lányuk lennék, apa meg imád sportközvetítéseket nézni a pasimmal a tévében. Anya pedig nemcsak a bátyámra, de Henryre is ugyanúgy ráförmed, hogy vegye le a lábát a dohányzóasztalról.

Én készen állok rá, hogy megtegyük a következő lépést a kapcsolatunkban. Ha rajtam múlna, már többször is megkértem volna, hogy házasodjunk össze, de Henry elég régimódi. Valahányszor szóba hoztam a dolgot, mindig azt mondta: „Lassan a testtel!”, és eszméletlenül csókolt. Biztos vagyok benne, hogy jegygyűrűre spórol, ami nekem igazából nem kell, de őt büszkévé teszi. Nem szeretném ezt elvenni tőle. Várom, ameddig kell, mert csakis őt akarom. Ha arra gondolok, hogy majdnem örökre elvesztettem...

Jordan akkor

Nem ugyanarra az egyetemre mentünk, négyórányi utazásra voltunk egymástól. Engem a Purdue-ra, Henryt pedig a Michiganre vették fel. A holt szezonban sokkal sűrűbben találkoztunk, mint amikor fociztunk, de még így is kevés volt. A gimiben állandóan együtt lógtunk. Alig telt el nap úgy, hogy ne láttam és ne érintettem volna meg. Mire elérkezett az egyetem harmadik éve, egyre kevesebbet találkoztunk. Volt, hogy két teljes hónapig csak Skype-on láttuk egymást. Hiányzott, és úgy éreztem, kimaradok az életéből. Vajon miről beszélget a barátaival az ebédszünetben? Elmesélte, hogy soha nem hagyja ki a keddi karaokéestet a hallgatói sportbárban, de én egyszer sem tudtam elmenni vele. Szerettem volna megérteni, miért szereti annyira. Énekelhettünk volna egy duettet. Aztán egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy bizonyos név folyton felbukkan a beszélgetéseink során: Zoe.

Zoe, Zoe, Zoe.

Az egyik hétvégén végül úgy döntöttem, meglepem Henryt. Azt terveztem, hogy két teljes napig bezárkózunk a szobájába, és végigcsókolom minden porcikáját. Viszont amikor odaértem, Zoéval együtt találtam. Az ajtó tárva nyitva állt, és az ágyon ültek.

– Henry – mondtam, mire összerezett.

Leesett az álla. Talpra ugrott, szorosán magához ölelt, puszit nyomott a számra, aztán a nyakamra, aztán megint a számra. Miután alaposan végigcsókolt, bemutatott Zoénak. Nem csináltak semmit, de attól még megdöbbenő volt más csajjal látni.

Tudtam, hogy Zoe akarja Henryt: amikor megérkeztem, épp hangosan nevetett valamin. Amikor Henry udvariasan megkérte, hagyjon magunkra, hogy beszélgethessünk, bevágta a könyveket a táskájába, kivonult, és becsapta maga után az ajtót.

– Hát ő meg ki? – kérdeztem, és ledobtam magam az ágyra.

– Együtt járunk pszichóra – felelte Henry.

Bíztam benne, ezért nem firtattam tovább a dolgot. Inkább hozzáálltam a tervem megvalósításához, és csókolni kezdtem.

Kábé egy héttel később, miután este hazaértem az egyetemről, Henry felhívott. Ritkán beszélünk telefonon, inkább Skype-oltunk vagy SMS-eztünk.

– Jordan – kezdte, és hallottam, hogy elcsuklik a hangja.

– Igen? Mi a baj? Megsérült valaki? – Egy pillanatig azt hittem, a szülei autóbalesetet szenvedtek, vagy történt valami a húgaival, akiket a világon mindennél jobban szerettem.

– Zoe megcsókolt – bökte ki.

Le szerettem volna ülni az ágyra, de mellélültem, és a földre huppantam.

– És?

– Leállítottam.

– Jó.
„És azt is mondd meg neki, hogy ezentúl hagyjon békén” – gondoltam, és magamban elhordtam mindennek a csajt.
– De nem akartam leállítani – suttozta.
Abban a pillanatban meghasadt a szívem.
– Mi?
– Ne haragudj – szipogta.
Millió gondolat kavargott a fejemben, de Henry sírásától nem tudtam felfogni őket.
– Most le kell tennem.
– Woods, várj!
De addigra már kinyomtam, és összegömbölyödtem a földön.

Henry most

A szüleim házában a kanapén találok Mayát, a húgomat, ölében a gitárjával. De nem játszik rajta. A barátjával smárol. Rajtuk kívül szerintem senki más nem képes úgy csókolózni, hogy a gitár közékük ékelődik. Szívem szerint rájuk ijesztenék, de ehelyett csak Jesse-re meredek, és megköszörülöm a torkom. Azonnal elhúzódik a húgomtól.

Jesse elég magas, kábé száznyolcvan centi, én viszont százkilencven vagyok, és vagy negyvenöt kilóval több – ami persze szintiszta izom.

A vér kifut szeplős arcából, és lassan falfehérré válik.

– Itt meg mi folyik? – kérdezem.

– Az, hogy zavarsz – vág vissza Maya, és kisöpri a haját a homlokából.

Jesse elvigyorodik a húgom pimaszságán.

– Apa tudja, mit csináltok? – kérdezem.

Maya megvonja a vállát.

– A garázsban van. És jobban teszed, ha nem köpsz be, mert akkor elmondom anyának, hogy te és Jordan összetörtétek a képkeretet.

– Francba – szalad ki a számon.

A húgom gonosz. De a legjobbtól tanult: tőlem. Viszont nem hagyhatom, hogy elmondja anyának, hogy Jordannel a nappaliban idétlenkedtünk meg birkóztunk, és véletlenül összetörtük a gyönggyel kirakott képkeretet, amit még kiskorában a nagymamájától kapott.

– De megragasztottam – mondom védekezően.

– Attól még eltört – csiripeli Maya, és közelebb csusszan Jesse-hez. – Előbb-utóbb észre fogja venni, hogy hiányzik egy gyöngy.

Az egyik gyöngy elgurult, és eltűnt. Mindenhol kerestük, még a kanapé alatti végtelen ismeretlenben is. Szentül hiszem, hogy a porcicák megették.

Mivel láthatóan Maya győzött, Jesse a dereka köré fonja a karját, és nem úgy néz ki, mint aki csakhamar elengedné. Bárcsak tudnék lézert löni a szememből, hogy felgyújthassam! A tekintetemmel. Elvégre ez egy báty dolga.

– Mit akarsz? – szegezi nekem Maya a kérdést, és a pasijának dől.

Szemlátomást folytatni akarja, amit abbahagytak, ezért fogom magam, leülök a szemközti fotelbe, és kényelmesen elhelyezkedem. A húgom égnek emeli a tekintetét.

– Valakinek vigyáznia kell rád – mondom.

– Bármikor átmehetek Jesse-hez. Egyedül él, szóval magunk lennénk – vonogatja sokatmondón a szemöldökét.

– Oké, oké – emelem fel megadóan a kezem, és felkelek a fotelből.

Nem azért vagyok itt, hogy a húgomat szívassam. Anyához jöttem. A mennyezeti ventilátor persze csak kifogás volt, ráadásul hazugság is. Majd pont nekem szólna, hogy javítsam meg! Kenyeret pirítani is alig tudok.

Anyát a hálóban, az ágyon fekve találom. A háta és az ágytámla között egy halom párna. Imádja a szombat délutánokat egy jó keresztrejtvény és egy csésze kávé társaságában tölteni.

– Szia – köszön, én pedig jó fiúhoz illően pusztit nyomok az arcára. – Hát téged meg mi szél hozott erre?

– Azért jöttem, hogy elvigyem... tudod.

Anya felsikít, felpattan – mire a keresztrejtvény a földre esik –, és megölel, amitől mindketten előre-hátra imbolyogni kezdünk.

– Anya – nyöszörgöm. – Nem akarok nagy ügyet csinálni belőle.

– Én nem fogok.

– Tudom. De a többiek igen...

Amint ezt kimondom, a két húgom, a húgom pasija és az apám beront a szobába, hogy megtudják, miért sikított anya, és miután ő elmondja nekik, a húgaim lelkesen magukhoz ölelnek.

Jordan akkor

Kinyomtam Henryt. Még sohasem csináltam ilyet. De persze ő sem csókolózott még mással, amióta járnunk kezdünk. Egy csaj megcsókolta a pasimat. Vagy a pasim csókolt meg egy másik csajt? Úgy döntöttem, a csaj csókolta meg a pasimat. Henry nem tehetett róla. Ő leállította. És őszinte volt. De ő az enyém! Még aznap este visszahívtam, miután kisírtam magam, és rendeztem a gondolataimat.

– Szeretlek – mondta.

– Én is szeretlek – feleltem elcsukló hangon. Megint a sírás határán voltam. – De olyan nehéz! Mindennap hiányzol. Szeretnék veled lenni.

– Én is. De más-más csapatban játszunk.

Imádtam a sulimat. Imádtam a csapatomat. Nem léptem olyan sokat pályára irányítóként, mint a gimiben, de néha igen, és minden egyes lehetőségnek nagyon örültem. Henry rohadt jó szélső elkapó, és rengeteg játékidőt kap a Michigannél. Büszke voltam rá, de a szívem mélyén bántott, hiszen játékosként az egyetlen különbség közöttünk, hogy ő fiú, én meg lány.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdeztem.

– Magam sem tudom. Szeretlek, de frusztrált vagyok.

Nem tudtam, mire gondol pontosan: hogy szexuálisan vagy érzelmileg frusztrált-e. Mert nem mindegy. Reméltem, hogy érzelmileg. Persze én is kívántam őt testileg, de az sokkal jobban hiányzott, hogy a karjában aludjak el, vagy a kanapén összebújva tévézünk.

– Én is – mondtam. – De az idény végén többet tudunk majd találkozni.

– Csak aztán még ki kell bírunk egy rohadt évet! – fakadt ki. – Azután meg ki tudja, hova kerülünk. Bár itt lenné!

– Itt járok egyetemre.

– Én pedig itt focizok.

Igen, tény, hogy Henry több játékidőt kap, mint én, és kizárólag a sportösztöndíjára támaszkodhat, míg az én szüleimnek van pénze, de nem fogom miatta feladni a focit, és átmenni egy másik egyetemre. Ezt egyetlen srácért sem tenném meg. Valahol azt éreztem, ezt

kéri tőlem. Soha nem mondta ki nyíltan, de tudtam, hogy azt szeretné, vele legyek. Kerüljön bármibe.

Plusz ott volt az is, hogy Zoe megcsókolta. Azt biztosra vettem, hogy nem Henry kezdeményezett, viszont hagyta, hogy olyan helyzet álljon elő, ahol ez megtörténhet. Végiggondoltam, hány pasival dumáltam az egyetemen az elmúlt három év alatt. Valahányszor közeledni próbáltak felém, halványan rájuk mosolyogtam, és eltűntem, mint a kámfor. Henry viszont a szobájában lógott ezzel a csajjal. Naná, hogy úgy érezte, megcsokolhatja. Nyilvánvaló, hogy Henrynek fenntartásai vannak a kapcsolatunkat illetően, ami egyre inkább kezd egy homokra épült házhoz hasonlítani.

Szerettük egymást, de annyira azért mégsem, hogy működjön köztünk a dolog? Mi van, ha ez azt jelenti, minket nem egymásnak teremtettek?

– Henry – vettem nagy levegőt –, lehet, hogy szünetet kéne tartanunk.

Henry akkor

Nem lett volna szabad belemennem, hogy szünetet tartsunk. Ezt Jordan akarta. Azt mondta, időre van szüksége, hogy megtudja, minket tényleg egymásnak teremtettek-e. Be kellett volna pattanom a kocsiba, és elmennem hozzá, hiszen én már akkor tudtam, hogy minket az ég is egymásnak teremtett.

Ehelyett letettem a telefont, és megkönnyebbültem, mivel leesett a kő, ami Zoe csókja miatt a szívemet nyomta. Ez az érzés kábé két másodpercig tartott.

Egy részem ki akart szállni: magányos és frusztrált voltam, és elegendő volt abból, hogy esténként egyedül fekszem le. Jordan nagyon messze volt, engem meg folyton helyes csajok vettek körül az órákon és az ebédelőben. Hiányzott az érzés, hogy mellettem van a barátnőm. De szerettem Jordant. Vele akartam lenni.

Visszahívtam. Nem vette fel. Küldtem neki e-mailt, SMS-t és levelet. Nem válaszolt egyikre sem. Próbáltam felhívni Skype-on. Letiltott. Amikor megkért, hogy tartsunk szünetet, egészen pontosan azt mondta, „Rajtad kívül még csak egy pasim volt. Már négy éve járunk. Tudnom kell, hogy tényleg egymáshoz valók vagyunk-e. Meg kell ismernem magam, és ehhez időre van szükségem.”

Én már ismertem magam. Évek óta tudtam, ki vagyok. Én vagyok a srác, aki szereti Jordan Woodsot. Aki most lapátra tett. „És jó oka volt rá” – emlékeztettem magam. Hagytam, hogy valaki megcsokoljon. Fogalmam sincs, miért. Egyedül azt tudom, hogy csapdában éreztem magam. De Jordan nélkül még inkább úgy érzem magam... Viszont ha neki időre van szüksége ahhoz, hogy biztos legyen benne, én vagyok az igazi, akkor megkapja. Küldtem neki egy SMS-t: „Várni fogok rád.”

És így is lett. Az az év volt életem legnehezebb – és legkielégületlenebb – éve. Hiányzott Jordan. De képtelen lettem volna lefeküdni, vagy randizni mással. Nem akartam.

Jordan akkor

Nem akartam mással járni. Sem a kosarassal, aki végül rászánta magát, és az elsős bioszlabor óta most először megszólított. Sem azzal a kreténnel, aki a könyvtár fénymásolójában dolgozott. Sőt még a dráma szakos, helyes sráccal sem. A randinknak akkor lett vége, amikor

beismertem, hogy még sosem hallottam a *Rent – Bohém életről*, mire teljesen elképedt. Én viszont megkönnyebbültem.

A pasikkal eltöltött idő alatt is csak Henryre gondoltam. Összehasonlítottam a mosolyukat. A dumájukat. Azt, hogy míg ők félénken smároltak velem, Henry egyetlen csókjával lángra lobbantotta a bensőmet.

Azt mondtam Henrynek, azért kell szünetet tartanunk, mert több élettapasztalatot akarok szerezni. És próbáltam is. Tényleg. De nem talákoztam olyan sráccal, akit annyira bírtam volna, mint őt. Ez az utolsó év alatt tudatosult bennem – főleg azután, hogy kudarcba fulladt a randim a súlyemelővel, aki többet nézegette magát a tükörben, mint engem.

Márciusra elhatároztam, hogy amint lediplomázom, elmegyek Michiganbe, és megmondom Henrynek, vissza akarom őt kapni. Könyörögjek? Vagy legyen laza? Mert ha kell, simán nekiállok könyörögni.

Ám ekkor történt valami. Kábé egy évvel azután, hogy szakítottam Henryvel, felmentem a Facebookra, és láttam egy képet, amin átkarol egy lányt. Szmokingot viselt, a lány pedig zöld flitteres ruhát. Biztos valami estélyen lőtték a fotót. Az első gondolatom az volt, hogy kihívom a csajt egy ketrecharcra. A második meg, hogy bárcsak engem karolna át! Persze nem ebben a ruhában, mert mindig is utáltam az estélyiket, de meg kell hagyni, Henry pizsok jól nézett ki a szmokingban. A gimis végzős bálra emlékeztetett. Arra, hogy limót bérelt, amibe az összes barátunkkal együtt bezsúfolódtunk. Henry megkérte a sofőrt, hogy kanyarodjon be az egyik Burger King autós kiszolgálójába, ahonnan papírkoronával a fejünkön jöttünk ki. Aznap este feküdtünk le egymással először.

Hiányzott. Szerettem. Mindig is szerettem.

Bepattantam a kocsimba, és négy órán át vezettem Michiganig, ahová az éjszaka közepén érkeztem meg. Ann Arborban elhaladtam néhány autó mellett, de maga a kampusz csendes volt, leszámítva a szélben ringatózó fákat. Egy lélek sem járt kint.

Egy éve nem láttam Henryt. Azt sem tudtam, hogy még mindig ugyanabban a koliban lakik-e. Az kizárt, hogy pénzt költsön arra, hogy az egyetem területén kívül éljen, miközben az ösztöndíja miatt ott ingyen lakhat, de az simán lehet, hogy másik épületbe vagy szobába költözött.

Leparkoltam, és bekopogtam a kuli előcsarnokának üvegajtóján. Az egyetemista recepciós felnézett a könyvből, és megnyomta az ajtónyitó gombot.

Besiettem.

– Itt lakik Sam Henry?

A lány könyvjelzőt tett a könyvbe, és kihúzta magát.

– Nem adhatok ki információt a kollégium lakóiról.

– De meg kell mondanom neki, hogy szeretem!

– Sajnálom, engedélyt kell kérnem tőle ahhoz, hogy felmehezz.

– Vagyis akkor itt lakik!

Mielőtt megállíthatott volna, végigszáguldottam a lifthez vezető feljárón. Még hallottam, amint beleszól a telefonba:

– Biztonságiak! Behatolónk van!

Jézusom.

Ész nélkül szedtem a lábam. Nagyon ajánlom Henrynek, hogy itt legyen, mert neki kell majd letennie értem az óvadékot, hogy kijöhessenek a börtönből. A lifttel felmentem a negyedikre, és végigrohantam a folyosón ahhoz a szobához, amiben Henry tavaly lakott. A fehér tábla, amin filccel szokott üzengetni, még mindig az ajtón lógott, rajta a neve. Úgy hiányzott!

Vettem egy mély lélegzetet, és kopogásra emeltem a kezem. De mi van, ha a zöld ruhás lány is odabent van? Már így is bajban voltam illetéktelen behatolásért. A zsaruk még

azt is hozzacsaphatják a vádakhöz, hogy „megfenyegetett egy lányt, hogy péppé veri ketrecharcban”.

Bedörömböltem az ajtón. Egy perccel később Henry ajtót nyitott, mindössze egy pizsamanadrág volt rajta. Közben a szemét dörgölte álmosan.

– Jordan? – motyogta.

A karjába vettem magam, és megöleltem. Egy pillanatig aggódtam, hogy nem fog visszaölelni. De megtette. Megkönnyebbülten a nyakamba sóhajtott.

– Szeretlek – mondtam.

– Mindig is szerettelek, és mindig szeretni foglak – súgta.

Aztán magával vont a szobájába, ahová két teljes napra bezárkóztunk, és csak azért nyitottunk ajtót, hogy kifizessük a pizzafutárt. Ja, meg azért, hogy Henry megmondhassa az egyetemi rendőrségnek, a kuli recepciós a félreértette a helyzetet, és nem szeretne feljelentést tenni ellenem illetéktelen behatolásért. Azt persze még megkérdezte tőlük, hogy kölcsönkaphatnánk-e a bilincset.

Jordan most

Ideje focizni. Henry hazajött, miután „megjavította az anyja mennyezeti ventilátorát”. Amit nem veszek be, mivel nincs is mennyezeti ventilátoruk. Készül valamire. A passzolgatás után majd kiderítem, mit titkol előlem. Bírom a meglepetéseket.

Henryvel a College Streetre megyünk, arra a pályára, ahol kisgyerekként az ificsapatban fociztunk. Itt ismerkedtünk meg.

Hétéves koromban anya beíratott Henryék csapatának pomponlányai közé. Meccs volt, sárga-fekete szoknyát viseltem, és anya szalagot kötött a hajamba. De uncsi volt a pálya széléről nézni a játékot, ezért otthagytam a pomponjaimat, és elmentem tücsköket keresni. Amikor csak tehettem, mindig nézelődtem, hátha jó csalit találok a pisztránghorgászathoz.

Henry irányító volt, és véletlenül kidobta a labdát a pályáról. Sosem volt valami jó ezen a poszton. Odaszaladtam a labdához, felkaptam, és visszadobtam a pályára. Távollabra ment, mint Henry passzai. A nézők elképedtek. Henry elkapta, és odaszaladt hozzám. „Ez igen, ügyes vagy” – mosolygott. Aztán elhívott, hogy menjek vele és a csapattal pizzázni meg videójátékozni. Ekkor cseréltem le a pomponjaimat stoplis cipőre, és ekkor lett Henryből szélső elkapó. Na meg ekkor adtam neki először a szívem. Ezért szeretek ezen a pályán játszani. Amikor csak lehet, ide jövünk.

Hüvös van, ezért melegítőfelsőt és edzőnadrágot húztunk, plusz Henry felvett még egy kötött, fekete sapkát is, ami göndör, szőke haja miatt nagyon szexin áll rajta.

– Tetszik a sapid – dicsérem meg.

– Nekem is a tiéd.

A kék, Titans-logós baseballsapka van rajtam, amit a bátyámtól kaptam. Henry egy gyors mozdulattal lenyomja a napellenzőmet. Játékosan meglököm, mire nevetve megfordítja a sapimat, hogy könnyebben megcsókolhasson.

– Mmm... – A hátamat simogatja. – Miért is keltünk fel az ágyból?

– Ne is próbálkozz, mert nem hagyom, hogy kibújj az edzés alól. – Átölelem a derekát. – Ha jól játszol, később megjutalmazlak.

– Akkor mire várunk? – szalad fel játékosan a szemöldöke.

Az első néhány passz jól sikerül. Elkapom a labdát, és ugyanazzal a lendülettel vissza is dobom. Semmit sem romlott a játékom az egyetem óta: olyan erősen dobok, hogy amikor Henry elkapja a lasztit, néha-néha felnyög. És nem azért, mert megjátssza. Elvigyorodom.

Aztán egyszer csak hátrál néhány lépést, rákészül, és átdobja a fejem fölött a labdát. Túl messzire megy, valakinek a hátsó kertjében ér földet. Mielőtt hazamegyünk, be kell majd kopognunk, hogy megkérdezzük, visszakaphatjuk-e. Szerencsére hoztam még kettőt – biztos, ami biztos. Mióta egyszer egy hatalmas bernáthegyi meglépett a lasztinkkal, mindig többet hozok. És milyen jól teszem! A következő passznál Henry megint túldobja, így a labda ugyanabba a kertbe érkezik.

– Pontosan ezért nem szabad a szélső elkapóknak irányítóként játszaniuk! – cukkolom.
– Borzasztóan dobsz.

Henry felnevet, és rám vigyorog. Esküszöm, a mosolyától még a nap is kisüt. Amikor harmadszor is átdobja a kerítés fölött a labdát, elvesztem a türelmem.

– Mit a fenét csinálsz? – kiáltom neki oda.

– Van még egy labdánk. – Odamegy a kocsihoz, felmászik a platóra, és a cuccok között kotorászik.

Aztán odadob nekem egy lasztit. Nagy lendülettel érkezik. Felugrom, és elkapom. Ahogy földet érek, megfordítom, hogy az ujjaim a fűzőre kerüljenek, és visszadobhassam. De ekkor észreveszem, hogy fekete filccel valami a labdára van írva.

„Woods... Ez igen, ügyes vagy. Hozzám jössz feleségül?”